

Františkovo slovo

č.190

Slovensko má novou blahoslavenou - mučednici Annu Kolesárovou

Papež: Mlčení a modlitba jsou jedinou reakcí na údajné skandály

Papež: Zpytovat svědomí a tím dopřát prostor Duchu

Matka Tereza – světice pro ateisty a manžele

O přikázáních – Den odpočinku

Předpokladem spásy je schopnost sebeobvinění

Papež: Překonávat nepochopení, aby byla uznána primární role rodiny

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Slovensko má novou blahoslavenou - mučednici Annu Kolesárovou

Košice. U našich východních sousedů se dnes dopoledne konala beatifikace mladé mučednice Anny Kolesárové. Liturgii za účasti 30 tisíc věřících sloužil na stadionu TJ Lokomotivy nový prefekt Kongregace pro svatořečení spolu se slovenskými biskupy a kardinálem Jozefem Tomkem. Kardinál **Angelo Becciu** přiblížil novou blahoslavenou Vatikánskému rozhlasu:

„Její poselství jde zcela proti proudu. Šestnáctiletá dívka má sílu čelit brutalitě sovětského vojáka, který ji chtěl zneužít. Nebyl to jen obranný instinkt, který ji vedl k tomuto postoji, nýbrž hluboké přesvědčení uchovat si čistotu a cudnost. Ve světě, který se těmto hodnotám směje, je to krásné poselství. Zaujalo mne, že prvními čteli této dívky byla skupina studentů, kteří se dověděli o jejím mučednictví a přicházeli k jejímu hrobu s květinami. Tak vešel ve známost život této dívky a přitáhl pozornost kněží, kteří pak sepsali a šířili životopis Anny Kolesárové.“

Byla zastřelena 22. listopadu 1944 přímo před očima jejího bezmocného otce. Za den liturgické památky blahoslavené Anny Kolesárové byl stanoven 20. listopad.

Ve své dnešní homilii poukázal kardinál Becciu na novou mučednici také v souvislosti s podzimní biskupskou synodou o mládeži, víře a rozlišování povolání, když se obrátil ke všem mladým lidem:

„Podle příkladu a na přímělu blahoslavené Anny usilujte o radostný život podle evangelia v situacích snadných i obtížných. Blahoslavená Anna nás učí, že stojí za to obětovat Pánu všechno a nikdy nedělat kompromisy s vlastním svědomím.“

Anna Kolesárová je na Slovensku první blahoslavenou laičkou.

Papež: Mlčení a modlitba jsou jedinou reakcí na údajné skandály

Vatikán. Sekretariát pro komunikaci opětovně začal přenášet ranní liturgii z Domu svaté Marty. V dnešním kázání papež František komentoval Ježíšův výrok o proroku, který nebývá vítán ve svém domově, a zdůraznil, že touze po skandálech a rozkolu je možné čelit jedine tichem a modlitbou.

“Pravda je mírná a tichá. Při setkání s lidmi, kterým jde pouze o skandály a štěpení, je možná jediná cesta, a tou je ticho a modlitba”, řekl papež František v kapli Domu svaté Marty. Vyšel přitom z dnešního Lukášova evangelia (4,16-30), ve kterém Ježíše po návratu do Nazareta čeká podezíravé přijetí. Pánovo slovo, které vykrystalizovalo do tohoto vyprávění, poznamenal Svatý otec, nám pomáhá, “abychom se zamysleli nad tím, jak jednat v každodenním životě, když se vyskytnou nedorozumění”. A zároveň k tomu, abychom pochopili, “jak otec lži a žalobník, tedy ďábel, působí, aby zničil jednotu rodiny či národa”.

Ježíše po příchodu do nazaretské synagogy vítá všeobecná zvědavost – všichni lidé by na vlastní oči chtěli vidět veliké skutky, které vykonal v jiných krajích. Syn nebeského Otce se ovšem uchýlí k jedinému – a sice Božímu slovu, což je ostatně jeho zvykem pokaždé, když chce porazit ďábla, vysvětloval papež. Právě tento pokorný postoj ponechává dostatek prostoru prvnímu “přemostujícímu” slovu, upřesňoval dále; slovu, které rozsévá pochybnosti, vede ke změně atmosféry, od míru k válce, od úžasu k pohrdání. Ježíš svým mlčením vítězí nad divokými psi, nad satanem, který do srdce zasel lež.

"Z města jej nevyhnali lidé, nýbrž smečka rozdivočelých psů. Neuvažovali, jen křičeli, zatímco Ježíš mlčel. Vedli ho až na sráz hory, aby ho srazili dolů. Tento evangelní úryvek končí slovy: «On však prošel jejich středem a ubíral se dál». O jaké důstojnosti to svědčí – Ježíš svým tichem zdolává onu rozběsněnou hordu a jde pryč, protože ještě nepřišla jeho hodina. Totéž se stane na Veliký pátek – lidé, kteří o Květné neděli Ježíše oslavovali a volali na něj «Hosana synu Davidovu», nyní křičí «Na kříž s ním!». Změnili se. Dábel rozsel v jejich srdcích lež – a Ježíš mlčel."

Učí nás tak, že ticho se stává jedinou zbraní proti jednání, které nechce vidět pravdu, vyvodil papež František:

"Toto ticho vítězí, avšak skrze kříž. Je to Ježíšovo ticho. Kolikrát se v rodinách začne diskutovat o politice, sportu, penězích a rodina se postupně rozpadá. Na těchto nekonečných debatách je patrné působení ďábla, který touží po zkáze... Zde nastupuje ticho. Vyslovit své mínění a pak mlčet. Pravda je totiž mírná, tichá, nehlučí. To, co Ježíš učinil, není snadné, ovšem spočívá zde důstojnost křesťana, ukotvená v Boží síle. Ve vztahu k lidem, kteří nemají dobrou vůli, kteří se zaměřují jen na skandály, kteří usilují o rozkol a pustošení, a to i v rodinách, je třeba mlčet. Mlčet a modlit se."

První poprázdinovou ranní homilii Svatý otec uzavřel následující prosbou:

"Kéž nám Pán dává milost, abychom dokázali rozlišit, kdy mluvit a kdy mlčet. A to v celém životě – v práci, doma, na veřejnosti...všude. Tak budeme lépe následovat Ježíše."

4.9.2018

Papež: Zpytovat svědomí a tím dopřát prostor Duchu

Vatikán. Lidské srdce je bitevní pole, na kterém soupeří Boží duch, vedoucí k dobrým skutkům, lásce a bratrství, se světským duchem, ponoukajícím k marnivosti, pýše, soběstačnosti a pomlouvačnosti, zdůraznil dnes papež František v kapli Domu sv. Marty.

V kázání při ranní liturgii vyšel z prvního čtení, v kterém svatý Pavel učí Korintány, jak si osvojit Kristovo myšlení (1 Kor 2, 10b-16). Podotkl, že je to možné jedině s pomocí Ducha, neboť právě Duch svatý nás přivádí k poznání Ježíše, připodobnění se jeho citům a srdci. "Člověk se schopnostmi pouze přirozenými nepřijímá ty pravdy, které pocházejí od Božího Ducha", opakoval Svatý otec spolu s apoštolem:

"Existuje dvojí duch, dvojí způsob myšlení, vnímání a jednání. Jeden nás přivádí k Božímu Duchu a druhý k duchu světa. Naše životy prostupuje tento dvojí duch – Duch Boží, který nás přivádí k dobrým skutkům, milosrdné lásce, bratrství, klanění Bohu, poznání Ježíše a modlitbě, a duch světa, vedoucí k marnivosti, pýše, soběstačnosti, pomlouvačnosti. Jak říkával jeden světec, naše srdce se mění v bitevní, válečné pole, kde spolu tito dva duchové zápasí."

Křesťanský život proto vyžaduje neustálý boj, aby se uvolňoval prostor Božímu Duchu a vyháněl pryč duch tohoto světa. K rozpoznání pokušení a objasnění toho, jak působí tyto dvě protikladné síly, napomůže každodenní zpytování svědomí, doporučoval papež.

"Je to velmi jednoduché – máme velký dar, kterým je Boží Duch, ale jsme slabí, hříšní a jsme pokoušeni duchem světa. V tomto duchovním boji, ve válce ducha, ovšem potřebujeme zvítězit jako Ježíš."

Každý večer by se proto měl křesťan zamyslet nad prožitým dnem a zkoumat, zda v něm převážila marnivost a domýšlivost, anebo zda se mu podařilo připodobnit Božímu Synu.

"Rozpoznat, co se v srdci děje. Když něco takového neděláme a neznáme stav svého srdce, jsme jako nechápající zvířata, která se řídí instinktem – a to neříkám já, nýbrž Bible. My ovšem nejsme zvířata, ale Boží děti a darem Ducha Svatého jsme byli pokřtěni. Proto je důležité pochopit, co se každý den děje v mém srdci. Kéž nás Pán učí, abychom trvale a denně zpytovali svědomí."

zakončil papež František dnešní ranní kázání v Domě svaté Marty.

4.9.2018

Matka Tereza – svěťice pro ateisty a manžele

Vatikán. Dva roky od kanonizace a jedenadvacet let od úmrtí v Kalkatě (5.9.1997). Matku Terezu, občanským jménem Anjezě Gonxhe Bojaxhiu, svatořečil papež František předloni, 4. září, v rámci oslav Roku milosrdenství pro charitní pracovníky a dobrovolníky. Základním kamenem, na němž spočívá svatost této ženy, je "odpověď na povolání" a "poslušnost božskému vnuknutí, které bylo jako takové ověřeno a uznáno", prohlásil již krátce po beatifikaci (19.10.2003) této albánské misionářky **o. Raniero Cantalamessa**. Kazatel Papežského domu věnoval Matce Tereze cyklus adventních homilií, které za přítomnosti Jana Pavla II. přednesl římské kurii v prosinci roku 2013. Nyní svá kázání shromáždil do svazku, který právě vychází v Itálii, a to pod výmluvným názvem "Matka Tereza, svěťice pro ateisty a manžele" (*Madre Teresa - Una santa per gli ateisti e gli sposati, Edizioni San Paolo*). Otče, ve svých kázáních jste vyzdvihl, že svatost Matky Terezy se zakládá na rozhodnutí následovat povolání. O jakém povolání je tu řeč?

"Nehledě na počáteční povolání, které ji dovedlo k zasvěcenému životu, zde bylo druhé povolání, kterým ji Pán žádal, aby opustila svůj řád i dosavadní život a pustila se do díla, které ji na počátku děsilo. Měla vytvořit novou řeholi indických sester, které by sloužily těm nejchudším z chudých. Přirovnávám toto povolání k Abrahámovu, který neměl jakékoli mravní pohybnosti k tomu, aby opustil chaldejský Ur, ovšem zrovna to po něm Pán chtěl. Matka Tereza skutečně na začátku trochu kladla odpor, protože jí v kongregaci loretánských sester bylo dobře. Ovšem to je v počátcích svatosti poměrně běžné, aby pak dokázala odpovědět na povolání, cosi nového, co se pak rozvinulo ve velkolepé dílo, které známe."

Ve svých kázáních si všímáte také temné noci, která provázela pozemský život Matky Terezy. Jak se této svěťici podařilo zamilovat si tuto temnotu?

"To byl prvek, který veřejnost poněkud vyvedl z míry poté, co byly otištěny duchovní deníky Matky Terezy. Mluvila o této temnotě jako o "absenci Boha", dokonce věřila, že se z ní stala ateistka, protože Boha nevnímá. V křesťanství se jedná o klasický úkaz – temnou noc Ducha. Některé duše jsou povolány k tomu, aby žily bez Boha. Bůh v nich zjevně přebývá víc než jindy, ale ony to necítí. Jde o očištnou zkoušku, která tříbí víru světců. Podle Matky Terezy za tímto stavem stojí také jiné účely. Vysvětluje, že vytvářel určitou ochranu, působil jako jakási ohnivzdorná kombinéza. Jelikož se pohybovala mezi plameny reklam a sdělovacích prostředků, vnitřní prázdnota a opuštěnost ji chránily před opojnou slávou. Podle mého soudu je nasnadě ještě další výklad. Matka Tereza totiž tak trochu prožívala to, co zakouší jedna zvláštní kategorie ateistů – těch, kteří se svým ateismem nechlubí, nýbrž ho vnímají jako existenciální úzkost. Albert Camus je označoval za "svěťce bez Boha". Jejich svatost vzniká oddaností druhým lidem, ovšem bez víry v Boha. Matka Tereza sdílela jejich situaci, a proto rád tvrdím, že je správnou svěťicí pro ateisty, ale také pro manžele. Mezi manželstvím a životem světců existuje jistá analogie – na začátku je vzájemná přitažlivost a útěcha, ale pak postupně může nastat období, kdy už člověk nic nezakouší. Právě tehdy musí nadále milovat nikoli kvůli útěše, kterou dostává od druhého, nýbrž kvůli lásce samé. Matka Tereza v tom jde vzorem, protože vytrvala v lásce, i když pominula počáteční přitažlivost. Láska se tím

zušlechťuje a mnozí manželé po takovém období skutečně prohlašují, že takto vyžralá láska je ryzejší než předchozí“.

Proč považujete za důležité, aby se dnes publikovala kniha o Matce Tereze?

"V rozporu s tím, co běžně dělám, jsem tehdejší kázání nepublikoval hned po pronesení, protože obsahovala některé rozhovory s Matkou Terezou, které v té době ještě nebyly oficiálně zveřejněny. Kromě toho jsem vloni navštívil Albánii a zaznamenal jsem, co tato žena znamená pro Albánce. Apoštolská exhortace papeže Františka o povolání ke svatosti mi pak připomenula, že Matka Tereza – spolu s otcem Piem, kterého označuji za jejího bratra – jsou zjevnými vzory moderní svatosti. Tato svěřice svým sestrám neustále připomínala ono známé "evangelium na pět prstů", ono "cokoli jste udělali", tedy nerozlučnou jednotu mezi Ježíšem a službou chudým."

řekl Vatikánskému rozhlasu kazatel Papežského domu, o. Raniero Cantalamessa.

Generální audience

5.9.2018

O přikázáních – Den odpočinku

Katecheze Svatého otce při generální audienci, náměstí sv. Petra

Česká sekce RV

(Ex 20,8-11)

Dobrý den, drazí bratři a sestry!

Naše cesta Desaterem nás dnes přivádí ke přikázání o dni odpočinku. Jeho dodržování se jeví snadně, což je však chybný dojem. Odpočinout si není skutečně jednoduché, protože existuje falešný a pravý odpočinek. Jak je můžeme rozpoznat?

Dnešní společnost žízní po rozptýlení a dovolených. Zábavní průmysl – zamyslete se nad tím slovem: „zábavní průmysl“ – značně rozkvétá a reklamy vykreslují ideální svět jako veliký herní park, kde se všichni baví. V současnosti převládá pojetí života, jehož těžiště nespočívá v činnosti a práci, nýbrž úniku. Člověk vydělává, aby se pobavil a dosáhl uspokojení. Vzorem a symbolem se stává úspěšný člověk, který si může dovolit dostatek různorodého potěšení. Skrze tuto mentalitu se ovšem sklouzává do nespokojenosti existence umrtvené zábavou, která není odpočinkem, nýbrž odcizením a útekem z reality. Lidé si nikdy nedopřávali tolik odpočinku jako dnes, a přesto nikdy nezakoušeli takovou prázdnotu jako dnes! Zábava, výlety, cestování, okružní plavby srdce nenaplní, ani nevedou k odpočinku.

Slova Desatera hledají a nacházejí jádro problému a povahu odpočinku osvětlují z jiného úhlu. Toto přikázání obsahuje jeden zvláštní prvek – poskytuje totiž motivaci. Odpočinek v Hospodinově jménu má konkrétní důvod: „V šesti dnech totiž učinil Hospodin nebe i zemi, moře a všechno, co je v nich, a sedmého dne odpočinul. Proto Hospodin dni sobotnímu požehnal a oddělil ho jako svatý“ (Ex 20,11).

Odkazuje nás tak k závěrečnému momentu stvoření, kde se říká: „Bůh viděl všechno, co udělal, a hle – bylo to velmi dobré“ (Gn 1,31). Tehdy začíná den odpočinku, který je Boží radostí z toho, co stvořil. Je to den kontempace a požehnání.

„Co je tedy odpočinek podle třetího přikázání? Je to chvíle nazírání, chval, a nikoli úniku. Je to čas, kdy pohlédneme na realitu a řekneme: Jak je život krásný! Do protikladu vůči odpočinku, pojatému jako útek od reality, staví Desatero odpočinek jako požehnání reality. Pro nás

křesťany se středem neděle, dne Páně, stává eucharistie, což znamená „díkůvzdání“. Je to den, kdy máme Bohu říci: Děkuji. Děkuji ti, Pane, za život, tvé milosrdenství, všechny tvé dary. Neděle není dnem, který by vymazával všechny ostatní, nýbrž má je připomínat, žehnat jim a smířovat se životem. Usmířit se s životem – kolik lidí, kteří mají tolik možností k zábavě, nežije v pokoji se svým vlastním životem. Neděle je dnem, kdy jej můžeme nastolit a říci: Život je cenný – není snadný, někdy je i bolestný, ale je cenný“.

Bůh nás uvádí do ryzího odpočinku, což ovšem vyžaduje, abychom se vzdálili všemu neblahému a nedávali se jím okouzlit (srov. *Evangelii gaudium*, 83). Srdce se velice lehce poddává neštěstí a zdůrazňuje příčiny své nespokojenosti. Požehnání a radost v sobě naopak zahrnují otevřenost vůči dobru, která je dospělou pohnutkou srdce. Dobro je laskavé a nikdy se nevnucuje. Je nutné se pro ně rozhodnout.

Také pokoj si volíme; nelze jej nařít a nedospívá se k němu náhodou. Když se člověk zbaví trpkosti svého srdce, potřebuje se smířit s tím, od čeho utíká – s vlastním životním příběhem, skutečnostmi, které nechce přijmout, těžkými údobími své existence. Položím vám otázku: Smířil se každý z vás se svým životem? Zamyslete se na tím! Pravý pokoj totiž nespočívá v tom, že změním svůj život, nýbrž přijmeme a doceníme jej takový, jaký byl.

Kolikrát jsme se už setkali s nemocnými křesťany, kteří nás utěšili v takové vyrovnanosti, jakou nenajdeme u požitkářů a hedonistů! A zaznamenali jsme, že prostí a chudí lidé se radují z malých milostí s takovým štěstím, které mělo příchut' věčnosti.

V páté knize Mojžíšově Pán říká: „Předkládám ti život, nebo smrt, požehnání, nebo kletbu. Vyvol si život, abys žil ty i tvoje potomstvo“ (*Dt 30,19*). Touto volbou je Mariino *fiat*, otevřenost Duchu Svatému, kterou kráčíme ve stopách Krista, Toho, jenž se v nejdramatičtější chvíli odevzdal Otci a nastoupil tak cestu vedoucí ke zmrtvýchvstání.

Kdy bude život krásný? Když o něm začneme dobře smýšlet, ať už je jakýkoli. Když do něj prorazí pochybnost: že by snad všechno byla milost? (jak nám připomíná svatá Terezie od Dítěte Ježíše, citovaná Bernanosem v *Deníku venkovského faráře*) a když tato svatá myšlenka rozdrolí zeď vnitřní nespokojenosti a zahájí pravý odpočinek. Život bude krásný, když otevřeme srdce Prozřetelnosti a zjistíme, že v jednom z žalmů se pravdivě říká: „Jen v Bohu odpočívá má duše“ (62,2). Tato žalmistova věta je krásná: „Jen v Bohu odpočívá má duše“.

Kázání z Domu sv. Marty

6.9.2018

Předpokladem spásy je schopnost sebeobvinění

Vatikán. Musíme uznat svou hříšnost. Kdo se nenaučil sebeobviňování, nemůže kráčet cestou křesťanského života – kázal dnes papež František v Domu svaté Marty. Od pondělí 3. září se Svatý otec po prázdninové přestávce opět vrátil k ranním liturgiím v kapli své vatikánské rezidence. Ve své dnešní homilii vyšel František z perikopy Lukášova evangelia (*Lk 5,1-11*) o povolání učedníků a zázračném rybolovu. Jak poznal, tato epizoda přivádí na mysl rovněž jiný zázračný rybolov, k němuž došlo po Ježíšově vzkříšení a při kterém Pán žádá učedníky o něco k jídlu. V obou těchto případech – poznamenal papež – dochází k „Petrově pomazání“, v prvním případě jako rybáře lidí a v druhém jako pastýře. Ježíš posléze mění Šimonovo jméno na Petr. Spolu se změnou jména - jak si Petr coby „dobrý Izraelita“ dobře uvědomoval - dochází ke změně jeho poslání, připomněl papež František.

Když Šimon viděl sítě, které se množstvím ryb téměř trhaly, padl Ježíšovi k nohám a řekl mu: „Pane, odejdi ode mě: jsem člověk hříšný!“

„To je první a rozhodující Petrův krok na cestě učednictví, na cestě Ježíšova učedníka. Obviňuje sebe sama: „Jsem hříšník“. První krok Petra a také první krok každého z nás, pokud chceme kráčet duchovní cestou, Ježíšovou cestou. Pokud chceme sloužit Ježíši a následovat

ho, naším prvním krokem musí být sebeobvinění. Bez tohoto obvinění sebe sama není možné kráčet cestou křesťanského života."

Je tu však určité riziko. Všichni „víme, že jsme hříšníci“, ale pro nikoho není snadné vinit se z konkrétních hříchů. Přivykli jsme říkat: „Jsem hříšník!“, ovšem vyslovujeme to stejným způsobem jako například „jsem člověk“ nebo „jsem italský občan“ – podotýká papež. Obvinit sebe sama však znamená pocítit svou vlastní ubohost, „pocítit svou bídost“ před Pánem. Pocítit zahanbení! Neodehrává se to ve slovech, nýbrž v srdci, jde totiž o konkrétní zkušenost, jako když Petr říká Ježíšovi, aby se od něho, hříšníka, vzdálil. Pociťoval totiž skutečně svou hříšnost - a poté zakusil spásu. Spása, kterou přináší Ježíš potřebuje toto upřímné vyznání, není totiž kosmetickou záležitostí, při které pár tahů štětečku pozmění obličej. Proměňuje, avšak, aby mohla vstoupit, je nutné vytvořit pro ni místo skrze upřímné vyznání svých vin. Potom lze zakusit Petrův úžas – kázal papež František.

Prvním krokem k obrácení je tedy sebeobvinění provázené pocitem hanby, po němž nastupuje úžas ze záchranu. Musíme se obrátit, musíme činit pokání – burcoval papež a zároveň vybízel k reflexi nad pokušením obviňovat ty druhé:

„Někteří lidé neustále pomlouvají druhé, obviňují druhé aniž by kdykoliv pomysleli na sebe, zamysleli se, zda se nezpovídají jako papoušci. Neblábolím jen udělal jsem to a ono...? Dotýká se to, co jsem učinil, skutečně mého srdce? Častokrát ne. Jdeš ke zpovědi jako na kosmetiku, trochu se nalíčit, abys vyhlížel pěkně. Spása však nemohla do tvého srdce zcela vstoupit, protože jsi pro ni nevytvořil místo, nebyl jsi schopen obvinit sám sebe."

V první řadě je tedy nutné naučit se obviňovat sebe a nikoli druhé, pokračoval papež František:

„Znamením toho, že někdo, nějaký křesťan, neumí obvinit sebe, je jeho zběhlost v obviňování druhých, v pomlouvání a rýpání se v životě jiných lidí. To je špatné znamení. Měli bychom se ptát, zda to také neděláme. Klást si tuto otázku, která pomáhá dospět k srdci. Prosme dnes Pána o milost, milost stanout před Ním v úžasu, který přináší jeho přítomnost, o milost konkrétně pocítit svou hříšnost a spolu s Petrem vyslovit: „Odejdi ode mě: jsem člověk hříšný!"

Kázal dnes papež František v kapli Domu sv. Marty.

7.9.2018

Papež: Překonávat nepochopení, aby byla uznána primární role rodiny

Vatikán. Papež František přijal na audienci 1 400 členů Italského sdružení rodičů (Age – associazione Italiana Genitori), u příležitosti padesátého výročí vzniku této organizace. Sdružení dnes zastřešuje více než dvě stě lokálních asociací rodičů usilujících o spolupráci se školou v duchu křesťanské etiky a přináší tuto problematiku na různá společenská fóra, od místních zastupitelství přes mediální rady až po protidrogové konzulty.

Věnujete mnoho energie doprovázení a podpoře rodičů v jejich výchovném poslání, zejména ve vztahu ke škole. Vaše činnost je skutečně záslužná – ocenil papež František ve své promluvě v Aule Pavla VI. hlavní důvod existence Italského sdružení rodičů:

„Když se totiž dnes mluví o spojenectví rodičů a školy ve výchově, zdůrazňují se zejména jeho nedostatky. Rodiny nedoceňují práci učitelů tak jako kdysi a učitelé vnímají přítomnost rodičů ve škole jako nepřijemné vměšování a snaží se je držet zkrátka nebo je považují přímo za protivníky. Změnit tuto situaci může jedině vstřícný první krok; je nutné překonat obavy z druhého a napřáhnout velkoryse ruku."

Papež vybídl členy sdružení, aby pěstovali a posilovali důvěru ke škole a učitelům. Jinak hrozí, že rodina zůstane osamocena a nedokáže čelit výzvám přítomného okamžiku, jako jsou například nová média a technologie, podotkl František. Jakkoli mohou být stížnosti na nedostatky ve školní výchově oprávněné, učitele je nutné ctít jako nejvzácnější spojence ve výchově a vzdělání. Papež dále povzbudil členy sdružení rodičů k překonávání nepochopení, což – jak dodal – umožní, aby primární role rodiny ve vzdělávání dětí a mladých lidí byla uznána:

„Jestliže vy, rodiče, potřebujete učitele, také škola potřebuje vás a nemůže dosáhnout svých cílů bez konstruktivního dialogu s těmi, kdo mají primární odpovědnost za růst jejích žáků. (...) Zkušenost s vaším sdružením vás jistě naučila spoléhat na vzájemnou pomoc. Připomeňme si moudré africké přísloví: „Abychom vychovali dítě, potřebujeme celou vesnici“. Ve školní výchově proto nesmí nikdy chybět spolupráce mezi jednotlivými složkami výchovné komunity. Bez časté vzájemné komunikace a důvěry nelze budovat společenství a bez společenství nelze vychovávat.“

Síla sdružení spočívá především v tom, že není nasměrováno *proti* někomu, nýbrž *pro* dobro všech, a v jeho křesťanské inspiraci, zdůraznil dále papež. Na závěr povzbudil rodiče, aby své děti vedli především k dospělému rozlišování dobrého a zlého a k orientaci v dnešním světě:

„Drazí rodiče, děti jsou nejvzácnějším darem, který jste obdrželi. Ochraňujte ho s nasazením a velkorysostí a dopřávejte dětem svobodu nezbytnou k růstu a dozrání jako těch, kdo se jednou sami dokáží otevřít daru života. Pozornost, s níž jako sdružení bdíte nad nebezpečími ohrožujícími život nejmenších, ať vám nebrání hledět na svět s důvěrou a vybírat a ukazovat svým dětem, kde jsou nejlepší příležitosti k lidskému, občanskému a křesťanskému růstu.“

Rozloučil se papež František se členy Italského sdružení rodičů.